

ENTREVISTA EMMA ROS

Autora de 'La sacerdotisa de la Luna'

"Em vaig permetre el luxe de portar els personatges fins a Montgat"

▲
L'escriptora montgatina en una imatge recent

Com molts altres escriptors, no viu de l'escriptura. O sí, però no de la literatura. Però tampoc l'importa. L'Emma Ros és llicenciada en Periodisme i combina la seva passió per escriure amb el treball en diferents mitjans de comunicació. Després de l'èxit de la seva primera novel·la, 'En tierra de dioses', l'editorial Umbriel torna a apostar per ella.

Què t'atrau tant de la cultura indígena per haver-li dedicat dos llibres?

El que m'atrau és la diversitat i el xoc frontal entre dues cultures. Amb la globalització tendim a menjar-nos la varietat. Però en realitat es tracta d'un procés històric. En la època que descriu el llibre, el 1526, els indis no podien imaginar l'existència d'una cultura tan diferent a la seva. No entenen, per exemple, per què els espanyols mataven l'enemic al camp de batalla quan ells els feien presoners. La referència que tenien de l'home blanc era la d'un déu, que és amb qui van confondre Hernán Cortés. Al temple del poble de Tenochtitlan, on està ambientada la novel·la, també tenien cabuda els déus estrangers. No comprenien el vessant monoteista dels espanyols.

Com es reflexa aquest xoc a la novel·la?

La protagonista, Ameyali, és una jove que renuncia al seu llinatge de noble asteca per convertir-se en sacerdotessa. Ella creu en els seus propis déus i es troba amb què els

espanyols li prohibeixen. Però descobreix que el que sent el seu cor no es pot destruir tan fàcilment. La porten a Roma a cantar davant del papa i en aquest viatge coneix en Martí, un metge català, del qual s'enamora.

La teva protagonista és una dona que ha de lluitar en un món d'homes.

En realitat, quan deixa el monestir, ella no vivia en un món d'homes, sinó en un món de déus. La dona indígena no tenia independència, estava sota la tutela del seu pare, del seu marit o del seu germà. Ella, com a sacerdotessa, havia aconseguit almenys el dret a mantenir la seva virginitat.

Però perd aquests privilegis...

Els espanyols, que tenien el poder, la obliguen a viatjar a Europa. La porten com a part del tresor que envien al rei Carles I. El tresor va existir en realitat, però jo m'ho faig venir bé per introduir la noia dintre de la història.

Com veus la salut de la novel·la històrica?

Sempre hi ha un públic per aquest gènere, tot i que fa uns anys estava més de moda. El que està en perill és la salut del món editorial. Amb els ebooks s'estan perdent llocs de venda. Estem en aquest període de transició que no se sap ben bé cap a on tirarà. Encara hi ha tota una generació a la que li agrada llegir en paper. Jo pertanyo a aquesta generació.

Quins són els teus referents?

M'agrada molt la Colleen McCullough,

EMMA ROS Quan va acabar fa dos anys la seva primera novel·la, 'En tierra de dioses' animada pel seu oncle José Martín Gris, l'única que es va sorprendre va ser ella. Tothom sabia que acabaria tard o d'hora culminant el seu procés com a escriptora. El 19 de març va veure la llum la seva segona novel·la històrica, 'La sacerdotisa de la Luna', novament una incursió en terra d'asteca. L'Emma es permet el luxe de portar els seus personatges fins a Montgat, just en el moment de la construcció de la torre de Ca n'Alsina.

autora de 'El pájaro espino' i el retrat que fa de la Roma Republicana.

També surt Roma a la teva novel·la.

M'interessava parlar del moment on van confluïr el protestantisme i el catolicisme durant el període renaixentista. Al papa no li agradava gens Carles V, defensor de l'erasmisme, perquè estava acumulant massa poder. Les tropes de l'emperador van saquejar Roma. Com a prova de pau, van portar un indígena. Aquí és on apareix la meva protagonista.

Un escriptor ha d'escriure del que coneix?

Una novel·la històrica t'obliga a documentar-te molt. Llegeixes, t'oblides del que has llegit i després introdueixes els personatges. A l'hora de triar l'època, els protagonistes i la història és on poses més de tu. La gent propera de seguida em reconeix en els diàlegs. "Només a tu se't podia haver acudit", em diuen.

